

да на рѣката, и пакъ двамата гордо се връщаха въ своя домъ..! Страхътъ на Борко вече бѣше изчезналъ. Той мило гледаше тѣжното животното, защото за първи пѣтъ срѣщаше толкова милъ погледъ...

Борко бѣше сиракъ, и погледитѣ, отправени къмъ него, бѣха зли и надменни. Слонътъ протѣгна хобота си. Борко не се уплаши, а го погали. Хоботътъ леко се отклони, повдигна платното на цирка и Борко влѣзна вътре.

После детето бързо се извърна, подаде си мургавата глава и погледна своя благодетель въ очитѣ. Слонътъ пакъ протегна хобота си. Борко го обви съ дветѣ си рѣце и нѣжно допря рошавата си глава. Нѣщо му свѣтна въ душата. Нѣкаква скрита радостъ го погали, и той за първи пѣтъ се почувствува щастливъ презъ нерадостния си животъ. После бавно пропѣлзя и отиде къмъ първия редъ. Отъ мисълта му не изливаше фигурата на голѣмия слонъ.

Изведнажъ го побиха трѣпки:

— Ами ако ме приклеши... ще умра, — си помисли той.. Не, не, нѣма да направи това, той е добъръ и милостивъ.

Лазейки напредъ, Борко намѣри една кесия си фастѣци и много се зарадва, защото много ги обичаше, а и днеска не бѣше ялъ. Той взема единъ фѣстъкъ, обѣли го и го поднесе къмъ устата си, но веднага зашушна:

— Не, не... не ми се яде... на слона ще ги дамъ... дали яде и той фастѣци? Сигурно ще яде... Толкова сж сладки!

Много артисти излизаха, музиката свирѣше, но Борко нищо не виждаше. Той мислѣше само за добрия слонъ...

Директорътъ на цирка най-после съобщи.

— Господа, последниятъ номеръ отъ нашата програма е: голѣмия и уменъ слонъ, Бобо. — Сърдцето на Борко трепна. Завеситѣ на вратитѣ, отъ гдето излизаха артиститѣ, се дигнаха и слонътъ величествено пристѣпи напредъ. Публиката притаи дѣхъ. Борко се привдигна и седна на първия редъ. Очитѣ му гледаха само слона. И слонътъ не бѣше спокоенъ. И неговия погледъ шарѣше и сякашъ дирѣше нѣкого. Господарътъ му се сърдѣше, защото слонътъ не изпълнява заповѣдитѣ му. Той нѣколко пѣти подкани слона, да се качи върху здравитѣ бурета, но животното остана равнодушно. Най-после слонътъ зърна Борко, изпрѣхтѣ заканително къмъ господаря си, и се опѣти къмъ публиката. Публиката изтрѣпна. Всички бѣха вторачили очи къмъ слона, препълнени отъ страхъ.

Слонътъ бавно протегна хобота си къмъ Борко. Детето го погали и му подаде кесията съ фѣстъцитѣ. Изъ публиката се изтрѣгнаха въздишки и възклициания. Тя помисли, че самиятъ номеръ бѣше така нагласенъ. Слонътъ взема кесията, сложи я и пакъ отпрати своя хоботъ къмъ Борка. Детето знаеше, че слонътъ е добъръ и нищо лошо нѣма да му стори. Животното бавно обви кръста на Борко и го издигна високо. Директорътъ съ трепетъ следѣше движението на слона и детето. Но Борко не се уплаши, а нѣжно загали хобота на слона. Той описа единъ крѣгъ и рошавото босоного дете се намѣри върху грамадната му глава. Сълзитѣ на Борко бѣха рукунали, но той пакъ се усмихваше...